

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲੀ ਪੱਖ।

ਕਪੂਰ ਜੇ.

ਦਾਸ ਮਲ, — ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲੈਟ,

ਬਨਾਮ

ਸਕੱਤਰ, ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰਾਲਾ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, -ਰੱਖਿਆ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ

dant-ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ।

1953 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 171

ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935—ਸੈਕਸ਼ਨ 240(3)-ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ—ਆਰਟੀਕਲ 310, 311—ਆਰਮੀ ਐਕਟ (1911 ਦਾ VIII)—ਸੈਕਸ਼ਨ 16—ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ (1877 ਦਾ I)-ਸੈਕਸ਼ਨ 42—ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅਹੁਦੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ—ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਾ—ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ—ਕੀ ਕਾਬਲ—ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ—ਕੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਜਾਂ -ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਮੁੜ ਹਟਣਾ—ਇਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ—ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਮੰਗੀ ਗਈ। - ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਡੀਐਮ ਦਾ ਜਨਮ 16 ਮਾਰਚ, 1894 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ 4 ਜਨਵਰੀ, 1918 ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿਵਲੀਅਨ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰੱਖਿਆ ਬਲਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। 7 ਜੂਨ, 1947 ਨੂੰ, ਡੀਐਮ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਯੁੱਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਫੌਜ ਉਸਨੂੰ 27 ਫਰਵਰੀ, 1948 ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡੀਐਮ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਦੋਂ ਲਿਆਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਉਮਰ 55 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਧਾਰਾ 240 (3) ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ। , ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935। ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ 60 ਸਾਲ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240(3) ਮੁਦਈ ਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਆਏ।

ਫਤਿਆ ਗਿਆ, (1) ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੁਦਈ ਦੀ ਉਮਰ 55 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਇੱਕ ਸੀ , ਇਹ ਅਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਬੇਕਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੁਦਈ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਚਰਿੱਤਰ ਬਾਰੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਉਹ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਫਲ ਹੋਣ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਕਾਇਮ ਵਿਆਜ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ;

(2) ਨਾ ਤਾਂ 1935 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240(3) ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦੇ

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 310 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 311 ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਹੈ;

(3) ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਇੰਡੀਅਨ ਆਰਮੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 13.1 (i) (ਏ) ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕਾਮ ਬੈਟੈਟ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ;

(4) ਸਾਰੇ ਫੌਜੀ ਕਰਮਚਾਰੀ, ਭਾਵੇਂ ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਜਾਂ "ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ" ਮੁਹਾਵਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹੋਣ, ਤਾਜ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ 'ਤੇ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ

(5) ਫੌਜ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਜੇ ਇਹ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਹੱਕ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਭਿਖਾਰੀ ਬੇਹਾਰੋ, ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀਤਾਮੋਨੀ ਦੇਵੀ (1), ਰਾਮ ਸੁੰਦਰ ਸਾਹੂ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਸਾਹੂ (2), ਲਤੀਫ ਇੱਕ ਮੀਆਂ v. ਮੁਸੱਤ ਮੂਰਤੀ ਜਨਾਨਾ (3), ਅਬਦੁਲ ਅਹਦ ਬਨਾਮ ਅਸ਼ਫਾਕ ਏ. ਐਚ. (4), ਰੰਗਾਚਾਰੀ ਦਾ ਕੇਸ (5), ਨੋਕਸ ਬਨਾਮ ਡੋਨਕਾਸਟਰ ਅਮਲਗਾਮਤ ਐਡ ਕੋਲੀਰੀਜ਼, ਲਿਮਿਟੇਡ (6), ਭਾਗਵੰਤੀ ਬਨਾਮ ਨਿਊ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਲਿਮਿਟੇਡ (7), ਵੈਂਕਟ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਜ ਸਕੱਤਰ (8), ਅਤੇ ਸ਼ਿਆਮ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (9), ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ।

ਸ਼੍ਰੀ ਹੰਸ ਰਾਜ ਖੰਨਾ, II ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਮਿਤੀ 8 ਜਨਵਰੀ, 1953, ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜਿੰਦਰ ਲਾਲ, ਸੀਗਲ, ਉਪ-ਜੱਜ ਚੌਥੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਮਿਤੀ 1 ਦਸੰਬਰ, 1952, ਨੂੰ ਸੋਧਦੇ ਹੋਏ। 27 ਫਰਵਰੀ, 1948 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਅਵੈਧ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੁਦਈ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੇ ਖਰਚੇ ਅਪੀਲ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਣ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ

ਡੀਕੇ ਮਹਾਜਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਇਹ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ ਹਨ (ਰੈਗੂਲਰ ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1953 ਦੀ 171 ਅਤੇ 256), ਇੱਕ ਮੁਦਈ ਦਾਸ ਮੱਲ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ 8 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੀ ਬਜਾਏ, 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ, 55 ਸਾਲ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ .

- (1) ਏਆਈਆਰ 1924 ਪੇਟ. 706
- (2) 48 ਐਲ.ਸੀ. 936
- (3) 49 ਐਲ.ਸੀ. 366
- (4) ਏਆਈਆਰ 1933 ਅਵਧ। 423(2)
- (5) ਐਲ.ਐਲ.ਆਰ. 1937 ਪਾਗਲ. 517 (ਪੀਸੀ)
- (6) 1940 AC 1014 'ਤੇ ਪੀ. 1021
- (7) ਏਆਈਆਰ 1950 ਈਪੀ 111 ਤੇ ਪੀ. 117 (FB) > '
- (8) ਐਲ.ਐਲ.ਆਰ. 1937 ਮੈਡ 532 (ਪੀਸੀ)
- (9) 1954 SCA 476 '*

ਦਾਸ ਮੱਲ ਮੁਦਈ ਦਾ ਜਨਮ 16 ਮਾਰਚ, 1894 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ 4 ਜਨਵਰੀ, 1918 ਨੂੰ
 e ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ci ਕਲਰਕ II ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਮੁਦਈ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਜੇ. ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਰੱਖਿਆ ਬਲਾਂ
 ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਅਤੇ ਸੂਬੇਦਾਰ ਦਾ ਦਰਜਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 5 ਅਕਤੂਬਰ, 1941 ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ਼ ਸਪਲਾਈਜ਼
 ਐਂਡ ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟ ਨੰਬਰ 42 ਦੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰ-ਲੜਾਈ ਕਲਰਕ,
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਇਸਰਾਏ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ
 ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਲੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। VCO ਦੇ ਪੀਸ ਕਾਡਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ
 ਵਿੱਚ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ
 ਜਾਂਦੇ ਹਨ, VCO ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ, ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਨਸ਼ਨ ਲਈ ਯੋਗ ਮੰਨਿਆ
 ਜਾਵੇਗਾ, Exh ਵੇਖੋ। P. 5. 20 ਜੁਲਾਈ 1946 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਨਿਯਮਤ
 ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ R.L.A.SC (Sup.) ਦੇ VCO's ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, Exh
 ਵੇਖੋ। ਪੀ. 15. ਨੰਬਰ 2 'ਤੇ VCO's ਜੋ "AI (I) 380/41" ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਿਲਟਰੀਕ੍ਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ,
 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਣ ਗਏ: -

“ਸਬ ਮੇਜਰ (ਸਥਿਤੀ ਉੱਤੇ ਸੂਬੇਦਾਰ ਅਤੇ
 ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਰੁਤਬੇ ਉੱਤੇ ਜਮਾਂਦਾਰ।

ਤੀਜੀ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ VCO's who

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ, ਸੇਵਾ ਜਾਂ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਯੂਨਿਟਾਂ ਦੇ OC ਦੁਆਰਾ
 ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਲਈ
 ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਸੀ। ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਐਕਟ, ਨਿਯਮ 13 (ਬੀ) ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਸਾਰਣੀ ਵਿੱਚ
 ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ
 ਵੀ.ਸੀ.ਓ. ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਡਿਸਚਾਰਜ
 ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-

ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਸੇਵਾ ਜਾਂ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣ
 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਰੋਕ ਜਾਂ ਨਿਯੁਕਤੀ, ਜਾਂ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ- ਦਾਸ ਮੱਲ ਉਮਰ ਦੀ
 ਸੀਮਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕਮਾਂਡਰ-ਇਨ-
 ਚੀਫ਼ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸਰਗਰਮ ਸੂਚੀ 'ਤੇ
 ਬਰਕਰਾਰ ਨਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। । apur 'ਭਾਰਤ, ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ
 ਅਧੀਨ ਮੁੜ ਲੀਜ਼ ਲਈ ਯੋਗ ਬਣਨ 'ਤੇ।

Exh ਦੁਆਰਾ. ਪੀ. 3 ਮਿਤੀ 30 ਮਈ, 1947 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਡਜੂ ਟੈਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਵੀਸੀਓ
 (ਸਪਲਾਈ) ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵੀਸੀਓ ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਜਾਰੀ
 ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ-

“ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਿਹੜੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੀ ਜੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ
 ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹਨ-

(i) ਸੂਬੇਦਾਰ-28 ਸਾਲ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਯੋਗ ਸੇਵਾ।

(ii) ਜਮਾਂਦਾਰ—24 ਸਾਲ ਪੈਨਸ਼ਨ ਯੋਗ ਸੇਵਾ।

7 ਜੂਨ, 1947 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਐਕਸ਼ਨ ਦੇਖੋ। P. 4. Exh. ਪੀ. 2 ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 27 ਫਰਵਰੀ, 1948 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ Exh. ਪੀ. 10 ਮਿਤੀ 25 ਦਸੰਬਰ 1948 ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ CSR ਦੀ ਧਾਰਾ 459 (a) (i) ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਮੰਤਰੀ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਧਾ ਕੇ ਸੱਠ ਸਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੁਦਈ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ 1935 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਐਕਟ, ਸੈਕਸ਼ਨ 240 (3) ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ (1) ਉਸ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ (2) ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਦਾਸ ਮੱਲ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਯੂਨੀਅਨ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ Exh 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀ. 10 ਤੋਂ ਕਪੂਰ ਜੇ ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿ ਐਕਸ.ਐੱਚ. ਪੀ. 19, ਮਿਤੀ 8 ਅਕਤੂਬਰ, 1949। ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਰੱਦ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਰੇਮ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240 (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਮੁਦਈ ਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਕਿ ਉਹ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਐਕਟ, ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਐਕਟ ਅਤੇ ਇੰਡੀਅਨ ਆਰਮੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਡਿਸਚਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਐਕਸ਼ਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀ. 13 ਜੋ ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਆਰਮੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 13 ਦੀ ਕਾਪੀ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਹ

ਵਿਅਕਤੀ ਹੀ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ-ਜਨਰਲ ਦਾ ਦਰਜਾ ਰੱਖਦਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਸਿਰਫ 55/50 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਲ, — ਏ . 1 (1) 380/41, ਪੈਰਾ 2 ਧਾਰਾ (ਡੀ), ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ p. 8, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ-

"ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਮ ਬੈਟੈਂਟ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜਾਂ ਰੁਤਬੇ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 50 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ"

ਮੁਦਈ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾਸ ਮੱਲ ਵਿਖੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ 4 ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਅਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ x ਅਪੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਟੀ ਹੋਵੇ " - ਟੀ

ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਕਪੂਰ ' ਜੇ '

ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵ 17 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਦੀ ਉਮਰ 55 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ 56 ਸਾਲ 11 ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਿਰਫ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਸੀ, ਇਹ ਅਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਬੇਕਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੁਦਈ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਰ ਉਪਾਅ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਚਰਿੱਤਰ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਕੋਲ ਉਹ ਚੈਰੈਕਟਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਫਲ ਹੋਣ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਸਥਿਰ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। *ਭਿਖਾਰੀ ਬੋਹਾਰਾ ਵਿਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸੀਤਾਮੋਨੀ ਦੇਵੀ, (1), ਡਾਸਨ ਮਿਲਰ, ਸੀਜੇ, ਪੰਨਾ 707 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ*

"ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੀ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਸਥਿਰ ਵਿਆਜ ਹੈ।"

■ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਕਾਇਮ ਵਿਆਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਟਨਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ *ਰਾਮ ਸੁੰਦਰ ਸਾਹੂ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਸਾਹੂ (2)*, ਇੱਕ ਹੋਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੀਲੀਫ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਚਰਿੱਤਰ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਲਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। . ਇਸਦੀ ਉਸ ਕੇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੁਦਈ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਬਾਰੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। *ਲਤਫਨ ਮੀਆਂ ਬਨਾਮ ਮੁਸੰਮਤ ਮੂਰਤਿ ਜਨਾਨੁ (3)* ਵਿਚ ਸਮਾਨ ਲਾਰਲੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਤਨੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਪੁੱਛ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ

(1) AIR 'IJKPat,' 706

(2) 48 ਆਈਸੀ 936

(3) 49 IC 366

ਦਾਸ ਮੱਲ ਸਪੈਸ਼ਲ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਦੇ ਤਹਿਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰੇਗਾ- ਦ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਸੀ ਰਿਲੀਫ ਐਕਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨਾਲ ਵਿਆਹ- ਭਾਰਤ ਉਸ ਦੇ ਤਲਾਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਾਂਟਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਿਰਦਾਰ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤਲਾਕਸ਼ੁਦਾ ਅਵਧ ਦੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਬਦੁਲ ਅਹਦ ਬਨਾਮ ਅਸ਼ਫਾਕ ਏ.ਯੂ., (1), ਚੋਣ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਵੋਟਰ ਸੂਚੀ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿ ਇਹ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਚੋਣ ਰੰਗਚਾਰੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, (2), ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣਾ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ 1919 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 96-ਬੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ: ਪੰਨਾ 530 ਦੇਖੋ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾਸ ਮੱਲ ਨੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਵੀ ਉਠਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1935 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240 (3) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਜੋ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਇੱਕ ਸਿਵਲੀਅਨ ਕਲਰਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਧਾਰਾ 235 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 238 ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਰਾਊਨ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ X ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ I ਜਿਸਦਾ ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 235 ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 23 ਨਾਗਰਿਕ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ-

"ਤਿੰਨ ਪਿਛਲੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਪ੍ਰਤੀ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ, ਜੋ ਮਹਾਰਾਜੇ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪੋਸਟਾਂ Dass'hl ਸਾਜ਼ੋ-ਸਾਮਾਨ ਜਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਵਾੜ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਕਪੂਰ ' ਜੇ ' ਮੈਂਬਰ ਹਨ, ਜਾਂ ਰਹੇ ਹਨ।"

ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਨਾਗਰਿਕ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਾਊਨ ਦੀਆਂ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੈਪਟਰ II ਵਿੱਚ ਨਿਜ਼ੀਠਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 240

ਇਸ ਚੈਪਟਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਰੋਕ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਸਮੇਤ ਭਾਗ X ਦੇ ਅਧਿਆਇ I ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਸਕਾਉਟ ਸਾਈਮਨ ਐਲਸੀ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਾਗਾਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਹੈ; ਨੋਕਸ ਬਨਾਮ ਡੈਨਕੈਸਟਰ ਅਮਲਗਾਮੇਟਿਡ ਕੋਲ ਲੀਰੀਜ਼, ਲਿਮਿਟੇਡ, (1) ਦੇਖੋ, ਅਤੇ ਇਹ ਭਾਗਵੰਤੀ ਬਨਾਮ ਨਿਊ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਲਿਮਿਟੇਡ (2) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 240 (3) ਇਨਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਗ X ਦੇ ਅਧਿਆਇ I ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ II ਦੀ ਸੰਯੁਕਤ ਰੀਡਿੰਗ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਡਿਫੈਂਸ ਫੋਰਸਿਜ਼ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਤੀ ਸੋਨਲ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਸਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਵਿਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240 (3) ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੀਵਿਲ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸੀਵਿਲ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੀਨ ਰੈਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਟਾਈਲ ਸੀਵਿਲ ਦੀ ਧਾਰਾ 367 ਦੇਖੋ। ਸੰਘ ਅਤੇ ਰਾਜਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਸੀਵਿਲ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 310 ਅਤੇ 311 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਸਾਬਕਾ ਅਧੀਨ ਹਰ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਏ

**<1 | «CA.C. 1014 'ਤੇ ਪੀ. 1021
(2) ਏਆਈਆਰ 1950 ਈਪੀ 111 ਤੇ ਪੀ. 117**

ਕਿਸੇ ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸੇਵਾ ਸੰਘ ਦੀ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਰੱਖਿਆ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਸਿਵਲ ਅਹੁਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 311 (1) ਏ. ਡਿਫੈਂਸ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਛੋਟ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 311 (1) ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾਸ ਮੱਲ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਸੀਵਿਲ ਪਿਛਾਖੜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ, ਇਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਮੇਰੀ ਓਪੀਨੀਅਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੀ। Exh ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ. p, 3 ਜੋ VCO (ਸਪਲਾਈ) ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ: ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਪੈਰਾ 1 (ਸੀ) ਨੂੰ ਵੇਖੋ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਫਸਰ ਕਮਾਂਡਿੰਗ

ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ 28 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਯੋਗ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਨਿਯਮ 13(1) (i) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ (ਅਜੇ ਇੱਕ ਅਫਸਰ ਕਮਾਂਡਿੰਗ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਜਾਂ ਕਾਰਜਕਾਲ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ - ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਸੀ। ਉਮਰ ਦੀ ਸੀਮਾ, ਜੋ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ Exh. p. 9 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਮਿਤੀ 8 ਮਾਰਚ 1947 ਹੈ, ਅਤੇ VCOs ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਪੈਰਾ 2 ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ -

“ਜੀ.ਐਚ.ਕਿਊ (ਏ.ਜੀ. ਦੀ ਸ਼ਾਖਾ) ਨੇ ਹੁਣ ਪੂਰਵ-ਯੁੱਧ ਸਿਵਲੀਅਨ ਕਲਰਕਾਂ (ਹੁਣ VCO's) ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 55^u ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਬਕਾ ਦਾਸ ਮਲ ਟੈਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੁਣ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਪਰ ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ ਨੂੰ 20 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ ਕਪੂਰ ' ਜੇ ' 2 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, (ਐਕਸ. ਪੀ. 5) ਅਤੇ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵੈਕਟ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਜ ਸਕੱਤਰ (1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਿਸਮ ਦੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਨੂੰ ਆਯਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ। ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ, ਇਸ ਲਈ, ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਗਲਤ ਨਜ਼ਰੀਆ ਅਪਣਾਇਆ ਕਿ ਉਹ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 ਜਾਂ 1935 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240(3) ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਡੈੱਟ ਜਾਂ ਤਾਜ ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਮੁਦਈ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਡਿਸਚਾਰਜ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ,

ਤਾਂ ਮੁਦਈ ਕੋਲ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ 'ਤੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਪਰ ਮੁਦਈ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੰਬਾ ਟੈਟ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਉਹ "ਮਿਲਟਰੀਈਜ਼ਡ ਅਫਸਰ" ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਫੌਜ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਕੇ, ਉਹ ਸਿਵਲ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਵਜੋਂ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਜੋ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲ ਐਪ ਪੁਆਇੰਟਮੈਂਟ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ > VCO/s ਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਾਡਰ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, Exh ਵੇਖੋ। 5 ਜਿਸ ਵਿੱਚ 5 ਅਕਤੂਬਰ, 1911 ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡਿਸਚਾਰਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਸਿਵਲ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮੈਂਬਰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੌਰਾਨ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਸਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ < ਸੂਟ ਲਿਆਓ। ਪੇਸ਼ਗੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਪੂਰਵ- ਅਨੁਮਾਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵੈਕਟ ਰਾਓ ਦਾ ਕੇਸ, (1), ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਲਟ ਰਾਏ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਯੋਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੁਦਈ ਦੀ ਉਮਰ 60 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਅਤੇ *ਰੰਗਚਾਰੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ*, (2)j ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਮੁਦਈ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 311 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 1935 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 240 (3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਜਾਂ ਅਸਮਰੱਥਾ ਦਾ ਕਲੰਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸ਼ੌਰਨ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (3) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਿਯਮ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ।

- (1) **ILR 1037 Mad.532 (PC)**
- (2) **ILR 1937 ਮੈਡ. 517 (ਪੀਸੀ)**
- (3) **1954 S.CA 476**

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ- ਦਾਸ ਮਲ

- (1) ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਰਾਹਤ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਭਾਰਤ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ- ਕਪੂਰ ਜੇਟਰ ਜਾਂ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ;
- (2) ਨਾ ਤਾਂ 1935 ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 240 (3) ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 310 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 311 ਮੁਦਈ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ;
- (3) ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਭਾਰਤੀ ਫੌਜ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 13 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲੜਾਕੂ ਸੇਵਾ ਤੋਂ

ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1 (i) (ਏ) ਇੰਡੀਅਨ ਆਰਮੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ

- (4) ਸਾਰੇ ਫੌਜੀ ਕਰਮਚਾਰੀ, ਭਾਵੇਂ ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਜਾਂ "ਰੱਖਿਆ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ" ਵਾਕਾਂਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋਣ, ਤਾਜ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ 'ਤੇ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੈਕਟ ਰਾਓ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, (1); ਅਤੇ
- (5) ਫੌਜ ਤੋਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਯੂਨੀਅਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਧਿਰਾਂ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨਗੀਆਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ